

Tóth Erzsébet

Álomveszély

Annyira szeretek aludni, hogy az már botrányos.

Mondhatnám: perverzió.

*Alig ébredek föl, már azon töröm a fejem, hány órának kell eltelnie,
hogy újra nyugovóra térhessek.*

*És miket kell csinálnom addig? Mindig menni kell valahova, postára,
bankba, boltba, a hivatalokat inkább elkerülöm,
most könnyű, mert vírusveszélyre hivatkozhatok,
imádkozom, tartson még egy kicsit, néhány hónapot, évet,
hogy visszacsavart lángon élhessek.*

*Van vagy húsz arcmaszkom, tíz üveg fertőtlenítőszerem,
mindig az alkalomhoz igazítva.*

Csakhogy nincs alkalom.

Küittattam mindet. Nem megyek. Csak nem képzeled?

Vírusveszély van, ha nem tudnád.

Nem magamat féltetem, dehogy. Nekem már mindegy.

De ha valakit megfertőzők?

Azt nem viselném el.

Inkább elkezdek már délután háromkor alváshoz készülődni.

Attól függ, milyen álmra készülök.

Szerelmesről már szó sem lehet, de azért valami kis izgalom kell az álmhoz.

*Valami könyv, ami nem untat nagyon, gyertyáról szó sem lehet,
még felgyújtom ártatlan lakótársaimat.*

Bár az egyik nem olyan ártatlan,

*elérte, hogy róla ábrándozzak, sőt kavics-gyűjteménnyel üzengetünk
egymásnak, lehet, hogy csak én képzelem.*

*És persze minden szál cigarettát el kell szívnom az alvás előtt,
mert az lenne a legkínosabb, ha maradna egy szál:*

dohányzás közben érte a halál.

*Végül álmokat kell kitalálni, valami boszorkányosan izgalmasat,
mondjuk, egy régi barátomat kerülgetem, és bombát dobok rá.*

Nem tudom, de biztos megérdemelte.

Ha meg nem, tehetek én róla?

*Hisz ez csak álom volt, de a legjobb úgy aludni,
hogy nem is álmodom.*

Álmodni veszélyes.

Általában így ágyazok meg magamnak.

Nulla olvasatlan

*Naná, nincs olvasatlan, ez csak a marha internet,
nekem ez nem világom, én még igazi leveleket vártam,
nincs gond, akkor még volt postaláda, volt izgalom, volt varázs,
más volt a levél télen, más volt ősszel, más volt főleg nyáron,
amikor hasmenést kaptam egy nagyon várt levéltől,
a végén olvastam el azt a levelet, amit már három hónapja vártam,
és amit olvastam, nem volt valami óriási, csak még nagyobb szárazást okozott,
de legalább megkönnyebbültem.*

Fogadóképes

*„vigyázz, hogy ne kerülj ide
a régi fésű, szóval eltörött”*

Pilinszky János

*Majd szóljak, ha fogadóképes leszek.
Nos, ez nehéz lesz.
A lábamra például azt mondta az orvos:
Van egy jó és egy rossz hírem.
Mondja a jót először.
Nem kell levágni.
Akkor mi lehet a rossz?
Egyelőre ne induljon lábszépségversenyen.
Így állunk.
Illetve nekem csak feküdnöm lehet többnyire.
Meg kengetni lioton géllal.
Mikor leszek én fogadóképes?
Mikor a fehér petúnia utolsó rügyei is kinyílnak?
Vagy képes leszek a bokámat valahogy járáshoz igazítani,
hogy ne billegjek összevissza?
Ne sántikálva menjek az ajtót kinyitni?
És a drága Pilinszky: „világszép sántikáló lányok, ragyogjatok, ragyogjatok!”
Se lány nem vagyok, se világszép, és ugyan sántikálok,
de a ragyogás elszállt.
Mint a fonott szőke kígyókonty a tarkómról.
A kígyó idő.
A kígyó szerelem.*